

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almenyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

C. Hermann,

Jacob Gottfried Poulsen,

1863.

Gamle Minder.

Fortællinger
for den yngre Slægt

af

Carl Hermann.

I.

Jacob Gottfried Poulsen,
Frederik den Sjettes formeentlig tilfidebestaffede Søn.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Boghandler B. Pio.

Salis & Salomonsens Bof.

1863.

Jacob Gottfried Poulsen.

Kong Frederik den Sjettes
formceentligen tilfideskaffede Søn.

„De mortuis nil nisi bene.“
 („Tal kun Sandhed om de Døde.“)

Tildels Uddrag efter de foreliggende Actstykker

red

Carl Hermann.

Kjøbenhavn.

3 Commission hos Boghandler B. Pio.

Sellio P. Salomon's Erf.

1863.

Djære Læser! send med mig Dine Tanker med Jern-
 banen, fra den profaiske Hovedstad ned til det poetiske
 Røestilde, Middelalderens ærværdige By. Træd med
 mig ind i den gamle Helligdom, den berømte Domkirke,
 Hvilestedet for saa mange af Danmarks Konger, Hvile-
 stedet for „Nordens Simiramis“ Dronning Magrethe,
 for „Danmarks og Norges store Konge“ Christian den
 Fjerde, for den iegode Frederik den Sjette. Gaa med
 mig fra Kiste til Kiste, fra Grav til Grav, og mindes
 med mig i Tankerne de Bedrifter og Idrætter, der knyttede
 sig til hvert enkelt Navn; betragt med mig Gjemmerne
 for de Stores og Mægtiges Støv — hertil kom de og
 ikke længer! — Dog — jeg er Dig vistnok kun en
 mangelfuld Cicerone, mine Meddelelser ere Dig vist
 mindre tilfredsstillende, og jeg vil trække mig tilbage for
 en bedre Underrettet, — dog vil jeg ikke nægte mig den
 ubetydelige Glæde at pege paa sex smaa i Række staaende
 Kister, der indeholde Levningerne af Frederik den Sjettes
 saa tibligt afdøde smaa Børn. Skue disse Kister, — de
 indeholde den gamle Konges Kjæreste, hans Alt — og
 en af hans største Sorger blandt hans mange store
 Sorger.

Vor Tankegang ville vi atter lade rulle tilbage til vor
 vedtrod, dog ville vi ikke strax hengive os til dens

Glæder — nei! vi ville, da vi nu ere komne i de „poetiske Hjørne“, begynde igjen, hvor vi endte, og, kjære Læser!, maaskee Dine Tanker ville følge mine; kom, lad os besøge Gravene, — ikke i den stolte Dom, men ude paa den skunle Assistentkirkegaard. Den gjemmer ogsaa Støvet af Berømte; vi staae for Dieblikket paa en Plet, hvorunder en af disse Berømte hvile. Du seer, ligesaalet som jeg, noget prægtigt Marmorminde ved hans Grav, ja! man seer ikke engang, at her er en Grav, thi Græs og Ukrud have leiret sig paa den. Hvem troer Du hviler her? Hans Navn staaer paa vort Skrivts Titelblad, Jacob Gottfried Poulsen! — Og hvem er denne Poulsen, der ovenfor kaldes „berømt“, spørger Du. — Ja, kjære Læser!, det Svar, som kan være Dig tjenligt herpaa, kræver mere end et enkelt Minut til at besvares. — Derfor have vi og forsøgt det paa de efterfølgende faae Blade, som hermed overrækkes Dig. Betragt vort Skrivt med Velvillie — og Overbærelse.

Saameget til Indledning.

Fort.

Der som man tør kalde en Regeringsperiode, hvis eneste Mærkelighed kun er et Overmaal af Ulykke og Uheld, for historisk-mærkværdig, istedetfor berøgtet — er Frederik den Sjettes Regeringsperiode den mærkelige i Danmarks Aarsbøger, thi næsten ethvert af dens Aar er betegnet med Modgang! Kun faae danske Konger var det givet at staae i 55 Aar ved Statens Roer, som det var Sjette Frederik givet, — men kun faae vare paa den anden Side Vidne til saamegen Ulykke og Uheld og overlægsede med saa mange og store Sorger som han, der i Livet og i Døden bar det smukke Kjendingsnavn: „Giegod“.

Vel vare den store Kong Christian den Fjerdes sidste Regeringsaar betegnede som mindre heldige, men Danerdroten kunde dog paa sin Dødsjeng med Velbehag lade Minderne om sit svundne Liv og sin rastløse Virksomhed, Minderne om sine Seirvindinger og Erobringer, sin Storhed, glide frem for sin Sjæls Die før det brast. Men hvad kunde Frederik den Sjette ved sit Livs Endeligt med Velbehag dvæle ved? Han havde ingen Minder om Seirvindinger og Erobringer, om Storhed, at lade glide frem for sig, — han havde kun sørgelige Minder! For ham stode smertelige

om en Hovedstads Ildbrand, Bombardement og Landets
 Ydmygelse, en Flaades Bortrovelse og Landets Sønder-
 lemmelse og Statsbankerot, Minder om en kjærlig, om
 Moder, der, paabyrdet af Skjændsel, udaandede sin
 Sjæl langt borte i Forviisningen i et fremmed Land,
 fjernet fra sin Gemal og sine to kjære Børn, — Erin-
 dringer om en vanvittig Fader, Splid i sin Familie,
 seer elskede Børns Død og en Datters uheldige Egte-
 skab, — kun Sorg havde Frederik den Sjette, stor og
 bitter Sorg fra Buggen til Graven, og derfor synger
 Digteren med ubestridelig Ret: „fra Buggen vare hans
 Puder haarde“. Og dog, med al den Modgaa kunde
 Drotten rose sig af at have havt Medgang i Erobringen
 af Folkets Kjærlighed, hvilket er en Erobring, der mis-
 undes af mangen en med Keiserkronen smykket Fyrste —
 thi Folkets Kjærlighed kan ikke udskrives ved Lov! Hvi
 ringede Danmarks Klokker saa sørgeligt, hvi græd det
 danske Fol? saa bittert, saa kjærligt over den heden-
 gangne Fyrste, der istedetfor at styre Skibet til en sikker
 Havn snarere havde styret det til Undergang? — saa
 spørger den yngre Slægt, der

„— fatter ei denne
 Smerte, der dunkelt
 Hen til den naaer.
 Andre Ibrætter
 Fængsle dens Tanker —
 Hvad han har været,
 Knap den forstaaer.“

Hvad Frederik den Sjette som Fader var for sit
 Folk, vil det bevare i taknemmelig Hukommelse. Saa

ofte vi høre hans Navn nævne, bør Ingemanns deilige
Linier:

Han var dansk som Danrigets bedste Mand,
Dg Retfinds Krone har han baaret.
Jævn var hans Tale og Tanken sand,
Dg Sindet saa lyst som Haaret.

Han var mild. Han stod ved sin Fabers Haand
I Folkets arnebundne Dage:
Milbelig løste han Bondens Vaand
Dg rørtes ved Negerens Klage" —

staae lyænende for vor Sjæl; — fatte vi Betydningen
i hine Digterens Ord, da fatte vi Betydningen af
Frederik den Sjettes Faderværd for sit Folk, — var
end oftest hans Planer mindre heldige, vare de dog alle
Udspring af hans ærlige og redelige Hensigt; hans
Sorg var Folkets Sorg og Folkets Sorg var hans
Sorg —

„Gud glæde hans Sjæl i det Høie!“

Første Kapitel.

Inden vi i det Væsentlige gaae over til Diemedet
med disse Linier, ville vi forudstikke et Par smaa, for
det Gisterfølgende nødvendige Notitser om Frederik den
Sjette og hans huslige Liv, navnlig personalhistoriske
Datoer og Oplysninger m. m. Vi have anseet det for
bedst at give Læseren det Historiske i Hænde før det
Romantiske kommer.

Frederik den Sjette var den aands- og sindsivage Kong Christian den Syvendes (og den ullykkelige Caroline Mathildes) ældste Barn og eneste Søn, og født paa Christiansborg Slot den 28de Januar 1768 Kl. 10 $\frac{1}{2}$ Aften. Hans Faders Stedmoder, den i Folketroen jaa berhyggede Enkedronning Juliane Marie, holdt ham over Daaben den næstfølgende Dag. — Hans Opdragelse lededes i de første Aar af den ved sit Endeligt jaa jørgelig berømte Minister Struensee, men i de senere Aar gif Ledelsen heraf over til endeel Mænd, der vel vare i Besiddelse af berømte Navne, men ikke i Kundskab til Børns og endmindre til en vordende Konges Dannelselse og Opdragelse. — Han blev confirmeret den 10de April 1784 og deeltog siden — fjerde Dagen derefter — i Rigets Styrelse indtil den 13de Marts 1808, da han succederede sin Fader som Konge — af Navn, thi af Gavn havde han alt været det i næsten 24 Aar. Den 14de Januar 1814 nødte Freden til Kiel ham til at afstaae det med Danmark i Aarhundreder forbundne Kongerige Norge til den svenske Kong Carl XIII; derpaa afreiste han til Congressen i Wien den 5te September 1814; kom tilbage og holdt sit Indtog i Kjøbenhavn den 1ste Juni 1815; erholdt Hertugdømmet Lauenborg 1815, ved Bytte for den i Kieler-Freden til Danmark afstaaede svenske Deel af Pommern; kronet og salvet af Biskop Münter paa Frederiksborg den 31te Juli 1815, død paa Amalienborg Slot den 3die December 1839 om Morgenen Kl. 8 $\frac{1}{2}$, i sit 71 Aar; efter 31 Aars Regjering (55 Aar fra 1784); begravet i Roeskilde Domkirke.

Januar 1840. Gift den 31te Juli 1790 paa Gottorp med hans Cousine, Prindsesse Marie Sophie Frederikke af Hesiens-Gassel, født den 28de October 1767, kronet med Kongen den 31te Juli 1815; død den 21de Marts 1852 paa Amalienborg Slot. Hviler ved sin Gemals Side.

Kong Frederik den Sjette og hans Dronning havde i deres 49aarige Egtskab 8 Børn:

1) Christian, født den 22de September og † den 23de September 1791.

2) Marie Louise, født den 19de November 1792. † 12te October 1793.

3) Caroline, født den 28de October 1793, siden den 1ste August 1829, formælet med den danske Arveprinds Frederik Ferdinand, (født den 22de November 1792).

4) Louise, født den 21de August og † den 7de December 1795.

5) Christian, født den 1ste September og † den 7de September 1797.

6) Louise Juliane, født den 12te Februar og † den 23de Februar 1802.

7) Frederikke Marie, født den 3die Juni og † den 14de Juli 1805.

8) Wilhelmine Marie, født den 17de Januar 1808, formælet 2den Gang med Carl, Hertug af Slesvig-Holsteen-Sonderborg-Glücksborg (født den 30te September 1813).

Al disse 8 Børn leve altjaa nu (1863) iffun

2 Døttre (Nr. 3 og 8); Resten hvile i Roeskilde Domkirke.

Fred med deres Støv!

Andel Kapitel.

Aaret 1820 var et af de mærkeligste og betydningsfuldeste i Kong Frederik VI's private Liv! —

Den 19de Juni 1820 om Aftenen fandt Kongen et til ham adresseret, men anonymt Brev, i Fredriksberghave. I dette Brev advarede Kongen mod en Person, hvis Klædedragt og nærmere Udseende paa det Nøiagtigste var beskrevet; men Kongen loe kun ad det Hele.

Sex Dage derefter (den 25de Juni) meldte der sig i Forgemakket til Audientens et ungt Menneske, der for den jourhavende Adjudant udgav sig for at være en Landmand ved Navn Klein. Audientjen fik han imidlertid ikke den Dag og kom som Følge deraf igjen Dagen efter og blev nu indladt. Han overleverede derpaa Kongen to Skrifter uden Navn, det ene indeholdende et Forslag til Forbedring i Landoeconomien, og det andet en Begjæring om, at Kongen, ligegyldig af hvilkenjohmhelst Grund, vilde berøve ham Livet, „da han var et høist uslykkeligt Menneske, som ellers vilde begaae Forbrydelser“. — Han anstillede sig derhos som høist fortvivlet, men var ikke til at bringe til at opgive, hrori hans Nød bestod, og navngav sig først efter megen Bægning som en Søn af Handelsgartner

Holbef. Kongen, der ikke vidste noget andet Middel til at afsærdige denne underlige Supplican, henviste ham til Politidirecteuren.

Hos denne blev han da underkastet et Forhør, hvori han først nægtede at opgive sit Navn for, som han sagde, „ikke at gjøre sin Familie Skam“, men dog senere angav at hedde Poulsen, saaledes som han havde sagt til Kongen. I Forhøret fremkom han med en heel Deel usammenhængende Tøieri og yttrede de meest forbausende Begreber og Udtalelser (blandt Andet sagde han, at han syntes det maatte kunde være en Konge tilladt, naar Underjaatterne selv begjærede det, at lade dem berøve Livet), saa at alle de Tilstedeværende udtalte sig for, at hans Forstand vist ikke var rigtigt udviklet, og blev derpaa indlagt paa Frederiks Hospital for at blive underkastet et Læge Tilsyn. Medens dette foregik, fik man ved hans Døbeattest og begge hans Forældre, samt andre hans Slægtnings og Bekjendtes saavel- som hans egne Forklaringer følgende Dphøninger, som vi meddele her ordret efter den foreliggende officielle Bekjendtgjørelse: — „Hans fulde Navn er Jacob Gottfried Poulsen; han er født den 20de Juli 1797 i Kjøbenhavn og døbt den 26de August næstefter. Hans Fader er Handelsgartner Hans Poulsen i Holbef, og hans Moder, Anna Cicilie, født Jacobsen, der i Aaret 1804 blev separeret fra bemeldte sin Mand, og nu lever i Helsingør hos en Datter.*)

*) Præsensformen: er, nu o. s. v., følger af, at vi som ovenfor sagt ordret citere den officielle Kundgjørelse, vide „Collegial-Tidenden“ for 1820.

Bed hans Forældres Separation kom han med Moderen i Huset hos en Søn, denne havde af et foregaaende Høgteskab, ved Navn Fredrik Wilhelm Mettscher, Boutellier i det asiatiske Compagnies Tjeneste. Hos bemeldte sin Halvbroder var han i nogle Aar og nød Underviisning i en Friskole i Lavendelstræde. Siden har han opholdt sig nogen Tid hos en Farbroder, og nogen Tid hos sin Fader, saa og et Aarstid faret tilføes. — Efterat han var confirmeret i Holmens Kirke, kom han i Aaret 1813 i Lære hos Sadelmagermester Johan Gottlieb Mandel i Kjøbenhavn, hos hvem han i Aaret 1818 blev gjort til Svend*). Siden har han stedsø opholdt sig paa Landet og ernæret sig ved at arbejde i sin Profession paa Herregaardene og hos Bønder, uden nogenfinde at have taget Tjeneste som Svend hos en Meister. Sadelmagermester Mandel giver ham det bedste Bidnesbyrd om Lærvillighed, ligesom og de øvrige om ham fremkomne Oplysninger saavel som de Jagttagelser, Politidirecteuren har havt Leilighed til at gjøre med Henyn til ham, fremstille ham som et særdeles godmodigt Menneske. Det er og befundet, at han har været meget tilbøielig til Læsning, og det er befundet, at han, i Forhold til den Opdragelse, han har nydt, ikke er uden Dannelsje. Men det er tillige oplyst, at han har havt et jærlømt og hemmeligheds-

---

*) I „Klemmesnider- og Sadelmager-Laugets“ Protocol (hvorom mere siden) staaer Aarstallet 1815 som hans Indskrivningsaar som Dreng og den 5te Juli 1818 som den Dag, da han blev indstreven som Svend.

fuldt Bæsen, og at dette i den senere Tid er tiltaget. I Særdeleshed har der viist sig en mærkelig Stræben efter at komme høiere i Veiret end hans Stilling og Dannelselse gav ham Udsigt til; og det er omforklaret, at han, for at hæve sin Person, har brugt snart den ene, snart den anden Opdigtning om sin Herkomst, Stilling og Formues Forsætning; dog har han aldrig bragt noget, som har Lighed med det. Rygtet om ham har opspundet*). Der er og fremkommen nogen Formodning om, at ulykkelig Kjærlighed har havt Indflydelse paa ham. Professorerne Schumacher, Serholdt og Withusen have i en Attest, dateret det kongelige Frederiks Hospital den 25de Juli 1820, bevidnet, at han vel, efter deres Skjønnende, ikke er afsindig i Ordets egentlige Forstand, men at han dog, som Acterne udviise, har alt i flere Aar havt saa skjæve Anskuelse af det Forhold, „hvori han staaer til Staten og sine Medmennesker, og er endnu saa mystisk fordybet i excentriske Forestillinger, at han endog, som det forekommer dem, baade bedrager sig selv og miskjender Livets Værd, bedaaet af mørke, phantastiske Billeder“. Nævnte Professorer yttre derfor den Formening om hans physiske Tilstand, at han uvilkaarligen plages af enkelte fixe Ideer, og at disse, hver Gang de ere vakke hos ham, for en Del beherske hans Fornuft eller berøve ham Frihed til at tænke og handle som et klogt Menneske.

Af det Ovenanførte sees, at Jacob Gottfried

*) Udhævet af os.

Boulsen, uden i streng Forstand at være affindig, dog, saalænge hans Forestillinger beholde den Retning, de i den senere Tid have taget, er et phantastisk og forkeert Menneſte, mod hvem Samfundet, naar han forblev overladt til sig selv, ikke kunde anſees betrygget. Det synes og, at han, naar han paa Grund af sin Sindſforfatning ei kunde dømmes for ſit Forhold, maatte, ſom et Menneſte, der ei var ſin Fornuft mægtig, kunne indeſpærres. Da han imidlertid var et Menneſte af en naturlig godmodig Character og det derhos er antageligt, at han med den Forfængelighed han beſad og den hele Retning, hans Tankegang havde, vilde ved at indeſpærres ſom Affindig, aldeles tabes, ligesom og hans forvirrede Tankegang synes at have ſin Oprindelse fra Miſforholdet imellem hans Stræben og den Virkekreds, hvori han var kommen, ſaa fandt Hans Majestæt, at det burde forſøges at forene dette unge Menneſtes Vel med den offentlige Sikkerhed, hvilket syntes at kunne ſkee, naar han paa et langt fraliggende Sted blev ſat i en nyttig Virksomhed, hvortil hans naturlige gode Anlæg gjorde ham ſikket

Som Følge heraf (og i Overeensſtemmelse med Boulsens eget Onſke) behagede det Kongen at foranſtalte, at han blev medtaget af Gouverneuren for de guineiske Beſiddelser for at han af denne Embedsmand kunde anbringes i en eller anden for ham paſſende Stilling, hvorved der kunde gives ham Leilighed til muligen i Fremtiden at „blive en nyttig Mand“. Boulsen kom, ſom ſagt, til Guinea og forblev ſammenſteds i omtrent 5 Aar, og der erholdt

af Capitain og Secretair ved Gouvernementet. Han vendte derpaa i Aaret 1825 tilbage til Kjøbenhavn for, som det synes, at give Oplysninger om nogle Misligheder, han havde opdaget ved Gouvernementet. I Kjøbenhavn levede han imidlertid ikke længe; en paa Kysten paadraget Sygdom nødsjagede ham til at lægge sig ind paa Almindelig Hospital under Professor Wendts Kuur. Her døde han den 10de Mai: 1826, næsten 29 Aar gammel*). „af Brystsvagthed“.

Den Person, hvis Livsomstændigheder vi ovenfor nærmere have betragtet, fik ved sin Optræden pludselig en mere en almindelig Betydning, thi Rygtet gjorde ham strax til en Søn af en mægtig Mand, ja af den mægtigste Mand i Riget, nemlig selve — Kongen.

Enhver, der veed, hvor hurtigt et Rygte kan udbrede sig, vil ikke forbauses ved at høre, at der neppe var forløben otte Dage, før det over hele Danmark hed: „Kongen har faaet en Søn!“

Ophavsmandene til dette Rygte kjendes ikke, som det jo gaaer i de fleste Tilfælde, men saameget er dog vist, at ihvorvel den Paagjældende (Boulsen) yttrede de forunderligste Formodninger om sin Herkomst, nævne han dog aldrig, som der staaer i den officielle Bekjendtgjørelse, Noget, der havde Lighed med det, som Rygtet havde opspundet om ham! Beretningen løb som

---

*) Naar Anmelberen af hans Død (en H. Hansen Borup) i Adressaavisen angiver i hans 28de Aar, da er dette en lille Unøiagtighed, thi Døbeskjenen angiver 1797 som hans Fødselsaar, følgelig var han 29 Aar i 1826.

sagt over hele Landet, fra Mand til Mand, fra Mund til Mund, og modtoges med en Velvillie, der endog er er bevaret ned til den yngre, siden 1820 levende Generation.

Det var meget let at faae Historien paatrykt Sand-
synlighedens og Troværdighedens Stempel, og Tvivlere
expederedes strax med efterfølgende Spørgsmaale:

- a) Hvorfor blev Poulsen, da han bragtes til Frederiks Hospital, indlagt, istedet for paa en almindelig Sygestue, paa et for Hof-Officierter bestemt Bærelse, naar han ikke var en mere end almindelig Størrelse?
- b) Hvorfor foranledigede Poulsen Begivenheder ved Hoffet som t. Ex. at Dronningens Fødsels-hjælperse og en af hendes Hofdamer toge sig af Dage ved Hængning*), dersom han ikke var en mere end almindelig Person?
- c) Hvorfor blev Poulsen sendt saa langt bort fra Dan-

) Uagtet det er aldeles uvedkommende Historien, ville vi meddele en Fortælling, vi have hørt angaaende det ene af disse (Hofdamens) Selvmord. Hun (en Frøken von B.) havde valgt et af Dronningens Gemalter til det Sted, hvor hun vilde udføre sin Hængning, hvilket hun ogsaa gjorde i en Vinbues = Kullgardinsnor. Nogle Dieblikke efter at Gjerningen var fæet, passerede Kongen gennem det nævnte Gemal. Kongen (der altid var i Uniform) var i Besiddelse af Landsnærverelse og Snarraadighed og drog raft sin Sabel, hvormed han overhug Snoren, saa Damen faldt ned paa Gulvet! — Faae Dage efter udlom en Forordning, der satte Straf for den, der ikke ubetinget strax nedtog en Hængt.

mark, dersom han ikke var en mere end almindelig frygtet Person?

d) Hvorfor blev Boulsen (Ex=Sadelmagersvenden) tildeelt Titel af Capitain og givet et saa betydeligt Embede som Gouvernementssecretair, naar han ikke var en mere end almindelig Person? og

e) Hvorfor gav man ham endelig Gift, dersom han ikke var en mere end almindelig Person? *)

Bed disse Spørgsmaale, der ere Indbegrebet af al den Bevisførelse for at Jacob Gottfried Boulsen var Frederik den Sjettes Søn, som man havde i Hænde, standsede Flertallet af Ividlerne og selv om de havde kunnet besvare dem, var en sliq Besvarelse bleven modtagen med Uvillie, da der herskede en sand fanatisk Overbevisning og Tro paa Sandheden af Rygtet. Da denne Fanatisme nu udentviol har lagt sig, vil man maaskee være villig til at høre paa den Besvarelse, som vi ville give paa de omstaaende fem Spørgsmaale.

Hvad a) (med Hensyn til Hof=Officiantværelset) angaaer, da gav Autoriteterne selv følgende Meddelelse: Just i de Dage, da Boulsen, som Følge af sine forvirrede Udtalelser hos Politidirecteuren, skulde paa Frederiks Hospital underkastes Lægetilsyn, var der paa nævnte Hospital ikke nogen ledig Plads for ham, uden paa et af de Værelser, der stode til Hofmarskallens Raadighed. Da denne Embedsmand blev adspurgt om han havde Noget at erindre imod at Værelset, som dog stod ledigt, for et Par Dage blev afbenyttet af Boul-

*) Dette var Folketroen, see iøvrigt nedenfor

sen, svarede han „Nei“, hvilket Svar aldeles ikke havde Character af nogen Befaling, men kun af Forekommenshed mod Andragerne, de tre nævnte Professorer: Schumacher, Herholdt og Withusen.

Punktet b) (med Hensyn til de to Selvmord) er besvaret med, at Hofdamen tog sig af Dage formedelst Grublerier over Religionens Værdomme. Årsagen til at Fødselshjælperken tog sig af Dage har man aldrig erfaret — saaledes som det gaaer med de fleste Selvmord.

Punktet c) (med Hensyn til Sendelsen til Guinea) har sin fuldstændige Besvarelse i Doctorernes Erklæring, hvori det som ovenfor sees hedder: „at det burde forsøges at forene dette unge Menneskes Vel med den offentlige Sikkerhed *)“ hvilket syntes at kunne skee, naar han paa et langt fraliggende Sted blev sat i en nyttig Virksomhed o. s. v.; kommer hertil, at det var i Overeensstemmelse med Poulsens eget Ønske, at han blev medgivet Gouverneuren for de guineiske Besiddelser, troe vi ikke, at her kan formedelst dette Punkt blive Tale om Sandsynligheden af Noget.

Punktet d) (med Hensyn til Capitainens Titlen)

---

*) Med Hensyn til den offentlige Sikkerhed paa hvilken, der muligen kunde forøves Attentat af Poulsen, ville vi bemærke, at det jo ikke var mere end naturligt, at Dørigheben sikrede sig mod en Person, der selv udtalte, „at han, dersom Kongen ikke lod ham miste Livet, vilde begaae Forbrydelser (cfr. Poulsens Audients hos Kongen, pag. 10). At han blev sendt til Guinea i Egenkab af Embedsmand, er Noget, som vi kunne talke den retsindige Konge for, og vi ville have syntes daarligere om, dersom Poulsen var bleven indespærret for Resten af sit Liv i en Daare- eller Straffehus.

kunne vi besvare med Ord og Henviisninger til lignende Udnævnelser (der vel alle ere fra den nyere og nyeste Tid), hvor Haandværksjvende ere bleve Kammerherrer og Storkorsriddere, — Udnævnelser, der ere almindelig bekjendte. Vi ansee Frederik den Sjette for at have været i Besiddelse af saamegen Retsfind, at han ikke med en utidig Etikette vilde tilbageholde en Titel og et Embede, naar han kunde gavne et ulykkelig ungt Menneske dermed*).

Punktet e) (med Henjyn til Boulsens Død) tillade vi at imødegaae jom en fræl paa Ondskab baseret Løgn; thi vi tildele hellere Rygtet, Prædicatet usand end stemple den af Professor Wendt afgivne Dødsattest, hvori Dødsaarjagen udtrykkeligen angives som Brystsvagthed, som usandsfærdig; dersom Professor Wendt havde opdaget Symptomer til Forgiftning, havde han vist indberettet Sligt til vedkommende Autoriteter, hvilket ikke er skeet. —

Det var imidlertid en let Sag at sige, at Boulsen var Frederik den Sjettes Søn, men der maatte dog være en lille Forklaring, en Commentar til Rygtet for at paalyve det Sandsynlighed, og den fandt man snart paa:

Den 10de October 1796 sang Folket af Glæde og

---

*) At Boulsen var i Besiddelse af gode Evner, er endog-
saa bleven ubtalt i den officielle Betjendtgjørelse; at han var
i Besiddelse af Duelighed, røber den Omstændighed, at den
nærmeste Anledning til hans Hjemvendelse til Kjøbenhavn (1825)
var den, at han vilde opløse nogle Underslæb ved Gouverne-
mentet.

græd de begunstigeede Poeter af Sorg, thi paa denne Dag lullede Frederik den Femtes Enke, Dronning Juliane Marie, sine Dine. Hun var som bekjendt, Moder til vor nuværende Konges Fadersfader, Arveprinds Frederik, og Stedmoder til Frederik den Sjettes Fader, Christian den Syvende. Folket tillagde hende ikke nogen stor Kjærlighed til denne sin Stedsøn, tværtimod be-
 skyldte man hende for at nære Had til ham — et Had, der endog bevægede hende til at styrte hans Gemalinde i Ulykke. Indtil vor Tid er hendes Navn stedse nævnet i Forbindelse med Begrebet ond, rænkesfuld, herskesyg, et Begreb, der muligen kan have nogen Berettigelse, dog ikke i den Udstrækning, det har taget . . .

Denne Enkedronning stemplede Folketroen i 1820 som den, der havde skaffet Frederik den Sjettes to Sønner tilside ved at lægge et dødsødt Barn i Moderens Arm, og denne Enkedronning ville vi (efter vor Overbeviisning) renske fra den hende i dette Kapitel saa usforkyldte Skamplet, idet vi ville lade Fornuft og Forstand dømme hende.

Tredie Kapitel.

Gaae vi over til Spørgsmaalene:

Er det muligt og er det sandsynligt, at Jacob Gottfried Poulsen er Frederik den Sjettes i Ægte-
 skab med Dronning Marie Sophie Frederikke Søde

Søn? ville vi besvare det første af disse Spørgsmaale med et ubetinget Ja og det andet med et ligesaa ubetinget Nei, og det af følgende Grunde:

Muligt er det, at der ved et Hof, hvor Moral og Sædelighed kun vare tomme Ord, hvor Avind og Herskesyge fortrængte Moder- og Broderkjærlighed, at der kunde stee sig en Forbytning af Børn, der kunde staae politiske og personlige Planer i Veien, thi slige Historier, Hoffets cronique scandaleuse har man hørt før og siden 1820; — muligt er det, at den danske Dronning Juliane Marie for at aabne Udsigten for sin Søn og hans Slægt til at bestige den danske Throne, har lagt et dødsødt Barn i den fødende Prindsesses Arme*) og udsat det kongelige, Frederik den Sjettes Barn, den eventuelle Thronfølger, til Fremmedes Om-
sorg og Pleie — men sandsynligt er det ikke. Usandsynligt er det, at Frederik den Sjette, den kjærligste Fader for sit Folk og sine Børn, vilde være Bidne til sig en Forbytning, der dog kun kan betegnes som en Forbrydelse i moralsk Henseende og et stort Bedrag mod hele Landet og Folket! Usandsynligt er det, at sig en Forbytning kunde gaae for sig, da dog den Nyfødtes Ansigtstræk maatte kjendes af Nogle og det skulde da ellers have været et meget mærkeligt Ulyketræk, at Forbytterne kunde opdrive et dødsødt Barn, der netop

---

*) Enhver af Dronning Marie Sophie Frederikkens otte Fødsler vare ledsagede med langvarige og smertelige Lidelser, under hvilke hun næsten var berøvet Forstanden; at der under en saadan Sygdom godt kunde gøres Sligt ved Barnet, uden at Moderen mærkede det, ere vi saa upartisk

havde et Ansigt, der lignede den nyfødte Prinds; og derved dette Barn ikke havde lignet Prindsen, vilde uden tvivl om ikke flere, dog Frederik den Sjette have bemærket Bytningen og forhindret den! Usandsynligt er det, at J. G. Poulsen var Frederik den Sjettes Søn, blot af den Grund, at Dronningen (Marie Frederikke) ikke vilde see ham, thi derved Rygtet havde talt Sandt, vilde hun nok have seet sit Barn, thi vel holdt hun strengt over Etiketten og sin kongelige Værdighed, men hun var Moder, og dette ansee vi for Grund nok! Usandsynligt er det, at Poulsen var Frederik den Sjettes Søn, fordi Poulsen aldrig med et eneste Ord selv havde yttret sin Formodning derom! Usandsynligt er det endeligt, at Dronning Juliane Marie som Rygtet saade skulde være den, der havde skaffet Barnet tilfide. — Som vi ovenfor (pag. 11) have seet, angav Poulsens Daabsattest Aaret 1797 som hans Fødeaar, og uagtet vi ikke ville tillægge et slegt Document som en Døbeseddel nogen egentlig Betydning og Troværdighed, kunne vi dog ikke nære nogen Tvivl om, at om end ikke Datum er correct, saa Aarstallet dog er rigtigt, Hvis dette forholder sig saa, at Poulsen virkelig var født 1797, bortfalder Muligheden af, at han skulde allerede være skaffet tilfide 1791, det Aar, da Kronprindsessen (den senere Dronning) fødte sin første Søn, og paa samme Tid bortfalder den absolute Mulighed, at den vaapegede Enkedronning, Juliane Marie, var den, der havde forbyttet den i Aaret 1797 den 1ste September fødte anden Prinds, da den nævnte Enke-

dronning allerede var død den 10de October 1796, altsaa et helt Aar førend hiin anden Fødsel.

Og selv om vi ville forkaste Daabsattesten og endnu tænke os Sandsynligheden af, at Dronning Juliane Marie havde bortescamorteret Marie Sophie Frederikkes første Søn, maa denne Sandsynlighed vige ved den fyldestgjørende Erklæring, som hiin Enkedronning modtog af Frederik den Sjettes Gemalinde. Denne Sidste fortalte en Gang, da Talen kom paa Juliane Marie, følgende Historie, som vi deels have hørt mundtlig, deels seet et Par Steder paa Tryk.

„Da jeg laa syg.“ — fortæller M. S. F. — „efter min første Redkomst, kom en Dag Hendes Majestæt ind til mig og bevidnede i de hjerteligste Udtryk den Sorg, der havde ramt hende, og med hende hele det danske Kongehus, ved min nysødte Søns saa hurtige Død. Hendes Ord, der udtaltes med en dybtfølt Hjertelighed og Sørgmodighed, greb mig uvilkaarligen, og uagtet jeg stedse havde modtaget Beretninger om denne min Gemals Bedstemoders sande Sindelag imod ham og mig, hvilke Beretninger vare alt Andet end skaansomme, følte jeg dog ved hendes ukunstlede Optræden, at hun i mange Tilfælde var dadlet for stærkt, og i Følelsen heraf udbrød jeg, idet jeg rørt kyssede hendes Haand:

„Jeg takker Dem for Deres Deltagelse, og jeg skal altid takke Dem derfor; jeg, og maaskee Mange med mig, have tidligere bedømt Dem urigtigen, det føler jeg nu — men tilgiv mig! — Deres Ord til mig i denne Time have vundet mig for Dem for evigt!“

Dg virkelig omtalte Dronningen senere Juliane Marie i de bedste, ja meest hædrende Udtryk, hvilket hun vist neppe vilde have gjort, dersom hun havde troet Røgtet, (som naturligtviis ogsaa maa være kommen til hendes Ører), der angav Enkedronningen som den, der havde skaffet hendes Søn tilside; naar Moderen ikke nærede Avind, da bør Folketroen heller ikke gjøre det mod hiin Kvinde — hun havde alt Noe paa sin Samvittighed.

Dg hermed ende vi dette Kapitel; vi erklære endnu engang, at vi respectere Muligheden men ikke Sandsynligheden af J. G. Poulsens Identitet med en af Frederik den Sjettes Sønner; kunde Noget imidlertid rokke vor Tro, da skulde det være os kjær.

Fjerde Kapitel.

Bed at paavise med de Grunde, som staae til vor Raadighed, at Jacob Gottfried Poulsen ikke var Frederik den Sjettes Søn, kunne vi uden vor Villie let komme til indirecte at stemple vor Poulsen som en Løgner — og det er langtfra vor Mening.

Røgtet var udentviisl usandt, men Meget af det, Poulsen yttrede, var efter de foreliggende Oplysninger vistnok berettiget til en Smule Troværdighed, thi naar Poulsen yttre Formodningen om, at han var Sønnen af en Person, der var

almindelig Mand eller Kvinde*) ville vi, ved atter at oplaste et Spørgsmaal: „er det muligt og er det sandsynligt, at Jacob Gottfried Poulsen ikke var Handelsgartner Hans Poulsens Søn, men en mere formaaende Mand eller Kvindes Barn,“ besvare baade Muligheds- og Sandsynligheds-Spørgsmaalet med et ubetinget Ja! Der foreligger ikke alene Beviser for den blotte Mulighed, men ogsaa for den uindskrænkede Sandsynlighed!! —

Spørge vi, „hvis Søn var da Poulsen?“, kunde man fortabe sig i de meest problematiske Gisninger og Formodninger, thi herpaa har man til Dato kun faaet tydelige Oplysninger.

Da man var bleven kjed af at høre P.'s Navn i Forbindelse med Frederik den Sjettes, maatte Folketroen, der jaa nødigen vilde reducere P. fra Kongesønnen til en almindelig Borgersøn, see at udfinde en anden fyrstelig Person, der kunde paabyrdes med Fader- eller Modernavnet for ham.

Man gjættede da blandt Andre paa Kongens Søster, Louise Augusta, hvem man frakjendte Respectsen for det sjette Bud, af den Grund alene, fordi nævnte Dame (Hertuginde af Augustenborg) var en Datter af Caroline Mathilde, der almindelig udfreges som en Ugteflabsbryderste, Struensees Frille og Andet. Man seer heri et Beviis paa, at Fædrenes Mis-

---

*) Uagtet det alt tre Steder er anført, at P. aldrig formodebe at være Frederik den Sjettes Søn, ville vi dog her gjentage det som en lille Nødvendighed.

gjerninger *) hjem søges paa Børnene! — Med Hensyn til Louise Augustas mulige, men ujandsynlige Slægtskab til Poulsen er aldrig opkommet Noget, der taler hverken imod eller for Rytet Sandhed **).

Atter Andre sagde, at Poulsen maaskee var en naturlig (uægte) Søn af Frederik den Sjette. Dette kan ligesaa godt være Sandhed som Løgn, vi skulle derfor ikke bestride dem, der gjerne vilde jee lidt kongeligt Blod i P.s Arer, men vi ville kun spørge: Af hvad Grund udsatte Frederik den Sjette denne sin Søn „for Lud og koldt Vand“, som man siger, mere end hans andre naturlige Børn? ***)

Hvad enten nu P. var en ægte eller uægte Søn af denne eller hiin, saameget er dog vist, at han var et

*) Læseren maa her bemærke, at vi ikke ansee Caroline Mathilde for den, som Rytet udgav hende for at være; men vi mene, at den Brøbe, som Folkemeningen tillagde nævnte Dronning, sigurliq talt, ved bette Exempel, hjem søgte hendes Datter.

**) Hvis Rytet her, ved at angive Louise Augusta som Moder til Poulsen, havde talt Sandhed, var denne. Broder til vor nuværende Hds. Maj. Enkedronningen og den landsforræderiske Hertug af Augustenborg samt Prindsen af Noer.

***) Vi behøve her blot at nævne den nu afdøde Fru Dannemands Børn, hvoraf den ene Søn endog blev nobiliseret. — Naar „Frederik den Sjettes Regeringshistorie“ for-tjente Forfatter (H. P. Gjesfing), II., pag 204 i Noten, siger: Ogsaa den Formening, at han (Poulsen) kunde være en naturlig Søn af Kongen, manglede Besøielse, da han, efter Dienvidners Udsigende, slet ikke lignede Frederik den Sjette,“ maa denne Uttring mildest talt benævnes partist og

Barn, der var født under saadanne Omstændigheder, som vedkommende Forældre søgte at skjule og derfor havde sat ham i Kost hos nævnte Gartner Poulsen med den Forpligtelse, at denne (P.) skulde give Barnet sit Navn. Dette er da ogsaa skeet paa Daabs- og Confirmationsattesten samt paa Lærecontracten, men et eneste Sted har man faaet Oplysning om, at det Navn, Jacob Gottfried Poulsen, var falsk.

I „Remmejnider- og Sadelmagerlaugets Protocol“ (begynder 1750), pag. 147, staaer en Tilførsel, som er særdeles mærkelig og vistnok enesteaaende i en autoriseret Protocol. Efterat der nemlig var anført, at Poulsen var bleven Svend den 5te Juui 1818 (see pag. 12), og at denne Oplysning er nndertegnet med Oldermænden for Sadelmagerlanget, N. Lunds, og Poulsens Læremester, J. G. Randels Haand, er der tilført Protocolen:

NB. Denne Lærlings rette Døbe-Navn er **August von Einer** eller **Einen**, som senere er oplyst.

Bed denne Tilførsel sees, at Sadelmagerjvenden Poulsens Forældre deels vare i Besiddelse af adeligt Navn og deels — have ønsket dette deres Navn fortiet —, hvorledes det imidlertid er opklaret, vides ei.

Et andet Beviis for, at Poulsen (von Einen) var Søn af velhavende Forældre, røber den Omstændighed, at han havde faaet en saadan Opdragelse og Lærdom, som ikke Handelsgartner Poulsens Omstændigheder kunde yde ham, og navnlig, at medens Poulsen (v. Einen) var i Lære hos Randel, kom der ofte Penge

til ham fra en Reventlouw, hvorfor han lod sig meddele Underviisning i Sprog.

Dette er omtrent Alt, hvad man veed om Poulsens rette Navn og Stand-Bilkaar, — vel ere Antallet paa disse Optegnelser meget faa, men de ere dog talrige nok til at sige os, at Poulsen ikke var en Søn af de, der navngaves som hans Forældre paa Daabsattesten, men at han var en Søn af en eller anden Mægtig eller Anseet, der formodentlig i dette Barns Fødsel jaae en Brøde eller Skam. At Poulsen ikke var Frederik den Sjettes (idetmindste ægte) Søn, troe vi at have paa-viist, der staaer nu tilbage at berige Historien med det endelige Beto, om hvem man tør med Rette tillægge Fadernavnet, — og indtil dette Beto kommer, maae vi nøies med Gissninger — og vor Fornufts Stemme.

Indhold.

	Side
Forord	3
Indledning	5

Første Kapitel.

Personalhistoriske Notitser om Frederik VI., hans Dronning og 8 Børn	7
--	---

Andet Kapitel.

Aaret 1820; anonymt Brev; Audientsen; Klein og Poulsen; Forhør; Lægetilsyn; Oplysninger om Jacob Gottfried Poulsen; hans Fødsel, angivne Forældre, Barndoms Aar, Læreaar; Lægeattest og officiel Beretning; Sendelse til Guinea; Udnævnelse; Død; Rytgets Udsagn; 5 Spørgsmaal og 5 Svar; Juliane Marie.	10
--	----

Tredie Kapitel.

Er det muligt og er det sandsynligt, at Jacob Gottfried Poulsen var Frederik den Sjettes

	Side.
med Dronning Marie Sophie Fredrikke fødte Søn?	
Sandsynligheden bestridt	20

Fjerde Kapitel.

Gisninger; Louise Augusta; Fredrik VI., Aug. v. Einer eller Einen; Penge fra Reventlouw. — Stønning .	24
--	----
